

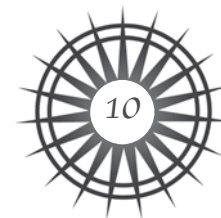
Kdyby si mohla vybrat, byl by to ten poslední člověk, kterého by chtěla mít za spojence. Zároveň nechtěla riskovat to, že bude muset na ostrově zůstat déle než jeden den. Julian už Caraval znal a Scarlett se bála toho, že jestli chce rychle najít Tellu, bude potřebovat jeho pomoc.

Vtom k bráně dorazila nová skupinka lidí. Scarlett slyšela tlumený ozvuk jejich vzdáleného hovoru. A ozvěnu tleskotu dívky na jednokolce.

Uvnitř domu se rozezněly tóny houslí, sytější než nejtmaší čokoláda. Pronikly ven a ševalily Scarlett do ucha, zatímco Julian nasadil svůdný úsměv – znamení a nemorálních slibů pro necudné dívky. Pozvání do míst, na která slušné mladé dívky nemyslely, natož aby je navštěvovaly. Scarlett si ani nechtěla představit, jaké věci tento úsměv donutil dělat jiné dívky.

„Nedívej se na mě takhle,“ řekla Scarlett. „Na mě to neplatí.“

„Právě proto mě to tak baví.“

Scarlett měla babičku ráda, ale vždycky ji považovala za ženu, která se nedokázala vyrovnat s tím, že zestárla. Strávila poslední roky života tím, že se vychloubala, jak byla kdysi úžasná. Jak byla krásná. Jak ji muži obdivovali. Jak měla jednou během Caravalu na sobě šaty purpurové barvy, které jí všechny ostatní dívky záviděly.

Ty šaty viděla Scarlett nesčetněkrát. Když byla ještě malá – než začala purpurovou barvu nenávidět –, byly to ty nejkrásnější šaty, jaké kdy viděla.

„Můžu si je vzít na sebe?“ zeptala se jednoho dne.

„Rozhodně ne! Tyhle šaty nejsou na hraní.“

Pak je babička schovala. Scarlett si je však uchovala ve vzpomínkách.

Když se teď před nimi otevřely dveře do domu s věžičkami, připomněla si je. A napadlo ji, jestli se babička vůbec kdy Caravalu zúčastnila, protože si neuměla představit, že by na tomto velkolepém místě její staré purpurové šaty poutaly nějakou zvláštní pozornost.

Její kroky tlumil přepychový červený koberec a měkká zlatá světla jí skrápěla paže jemnými, teplými polibky. To zde bylo všudypřítomné, přestože ještě před několika okamžiky byl svět ponořen do chladu. Chutnalo jako světlo, bublavě a sladce, a Scarlett cítila brnění od hlavy až k prstům na nohou.

„To je...“ Scarlett došla slova. Chtěla říct „nádherné“. „Úžasné!“ Ale hned vzápětí jí ta slova připadala nedostaččná a příliš obyčejná pro tak výjimečnou podívanou.

Dům s věžičkami byl jiný, než jak vypadal zvenčí. Dveře, kterými Scarlett a Julian vešli, nevedly do domu, ale na balkon – a ten sám byl nejspíš velký jako malý dům. Byl zastřešený klenbou křišťálových lustrů, jeho podlahu pokrývaly přepychové koberce brusinkové barvy a lemovalo jej zlaté zábradlí a sloupky, které se vinuly kolem těžkých červených sametových závěsů.

Chvíli poté, co vstoupili, se závěsy šustivě zatáhly, ale Scarlett i přesto zahlédla odlesk majestátnosti, která se skrývala za nimi.

Zdálo se, že Julian není vůbec ohromen, a jen se smál tomu, že Scarlett nenachází slova. „Pořád zapomínám, že tohle je poprvé, co jsi opustila váš malý ostrov.“

„Tohle by za neuvěřitelné považoval každý,“ namítla. „Viděl jsi ty další balkony? Jsou jich tu desítky! A dole to vypadá jako miniaturní království.“

„Čekala jsi snad, že to bude normální dům?“

„Ne, samozřejmě že ne – vypadal přece mnohem větší než normální budovy.“ Ale zdaleka ne tak velký, aby pojal celý ten svět pod balkonem. Scarlett nedokázala

ovládnout vzrušení a přistoupila blíž k okraji, pak však zaváhala před zataženými červenými závěsy.

Julian přešel směrem k ní a trochu je roztáhl.

„Myslím, že se na ty závěsy nemá sahat,“ řekla.

„Nebo třeba někdo chce, abychom se za ně podívali,“ odpověděl Julian a roztáhl je ještě víc.

Scarlett si byla jistá, že právě porušil nějaké pravidlo, ale přesto nedokázala odolat a přistoupila blíž, aby mohla obdivovat neuvěřitelnou říši, která se rozkládala pod alespoň deseti poschodími. Svět, na který se dívali, připomínal ulice, jimiž toho dne procházeli, ale na rozdíl od nich nebyla tato vesnice vůbec opuštěná. Vypadala jako z pohádkové knížky. Scarlett hleděla dolů na zářící špičaté střechy, věže pokryté mechem, chaloupky z perníku, lesknoucí se zlaté mosty, ulice dlážděné modrými kameny a bublající fontány, vše prozářené všudypřítomnými lucernami se svíčkami, které nedávaly tušit, zda je den, či noc.

Svět po nimi byl přibližně stejně velký jako jejich vesnice na Trisdě, ale Scarlett připadal okázale větší stejným způsobem, jako když se za slovo přidá vykřičník. Silnice vypadaly tak živě, že by přísahala, že se pohybují. „Nechápu, jak se sem vejde celý svět.“

„Je to jen velmi pečlivě propracované divadlo,“ prohlásil Julian suše a jeho oči přelétly ze scény pod nimi na desítky dalších balkonů, které čnely nad tím zvláštním výjevem.

Scarlett si to předtím neuvědomila, ale Julian měl pravdu. Balkony tvořily kruh – obrovský kruh. Smutně

svěsila hlavu. Občas jí trvalo celý den, než vystopovala Tellu na panství jejich otce. Jak se jí jen podaří najít ji tady?

„Snaž se si to prohlédnout, dokud můžeš,“ řekl Julian. „Usnadní ti to pak orientaci na zemi. Pak už nebudeme mít příležitost dostat se zpátky sem nahoru, ledaže...“

„Ehm.“ V zadní části balkonu si někdo odkašlal. „Musím vás požádat, abyste poodstoupili a zatáhli závěsy.“

Scarlett se okamžitě otočila a na okamžik se vyděsila, že budou za porušení pravidel vyloučeni, ale Julian si dal na čas, než spustil ruku ze závěsu.

„A ty jsi kdo?“ Julian se upřeně díval na mladého muže, který je vyrušil, jako by to byl on, kdo se provinil.

„Můžete mi říkat Rupert.“ Muž se se stejným opovržením podíval na Juliana, jako by věděl, že tam vůbec nemá být. Pak si okázale narovnal cylindr. Bez něj by byl pravděpodobně menší než Scarlett.

Na první pohled vypadal v šedých kalhotách a fraku jako džentlmen, ale když přistoupil blíž, Scarlett si uvědomila, že to je pouze chlapec oblečený jako muž. Tváře měl ještě stále dětsky buclaté a končetiny zřejmě ještě nepřestaly růst, i když byly zahaleny do elegantního oděvu. Napadlo ji, jestli jeho kostým není poctou Legendovi, který byl známý svými cylindry a nádhernými obleky.

„Jsem tu, abych s vámi prošel pravidla a zodpověděl jakékoli dotazy dříve, než hra oficiálně začne.“ Pak zopakoval stejnou řeč, kterou jim přednesla dívka na jednokolce.

Scarlett chtěla už konečně začít hrát. Jak znala Tellu, ta se už jistě stihla zamilovat do nějaké nové formy potíží.

Julian ji dloubl do žeber. „Měla bys poslouchat.“

„Vždyť už jsme to slyšeli.“

„Víš to jistě?“ zašeptal Julian.

„Jakmile se dostanete dovnitř, bude vám předložena záhada, kterou musíte vyřešit,“ pokračoval Rupert.

„Postupně budete nacházet nápovědy, které vám pomohou. Chceme, abyste byli hrou uchvázeni, ale dejte si pozor, abyste se nenechali unést příliš daleko,“ zopakoval Rupert.

„Co se stane, když se někdo nechá unést příliš daleko?“ zeptala se Scarlett.

„To pak většinou zemře nebo zešílí,“ odpověděl Rupert s takovým klidem, že Scarlett přemýšlela, jestli se nepřeslechla. Pak si se stejnou vyrovnaností sundal cylindr a vyndal z něj dva pergamenové svitky. Podal je Scarlett a Julianovi, jako by očekával, že si je přečtou, ale písmo na nich bylo příliš malé.

„Na obou budu potřebovat jednu kapku krve,“ řekl Rupert.

„Proč?“ zeptala se Scarlett.

„Je to potvrzení, že jste byli seznámeni s pravidly – dvakrát – a že ani panství Caraval, ani mistr Legendy nenesou odpovědnost za případné nehody, šílenství či smrt.“

„Ale vždyť jsi říkal, že nic, co se stane uvnitř, není skutečné,“ namítla Scarlett.

„Lidé si občas spletou fantazii s realitou. A to někdy vede k nehodám. Stává se to ale jen vzácně,“ vysvětlil jí Rupert. „Pokud se bojíte, nemusíte hrát. Vždy máte možnost zůstat pouhými diváky.“ Pronášel to s téměř znuděným výrazem, jako by si dělala starosti kvůli něčemu naprosto malichernému.

Scarlett napadlo, že kdyby tam byla Tella, určitě by řekla: *„Jsi tu jen na jeden den. Pokud budeš jen divák, budeš toho pak litovat.“*

Jenže představa smlouvy podepsané krví se jí vůbec nezamlouvala.

Pokud se však její sestra hry zúčastní a Scarlett by se rozhodla nehrát, možná by jí pak neměla možnost najít a to by zhatilo její plán odjet následujícího dne a stihnout svatbu s hrabětem.

Navzdory Rupertovým pokynům si Scarlett stále nebyla zcela jistá detaily hry.

V minulosti se snažila toho od babičky co nejvíce zjistit, ale ta vždycky mluvila neurčitě. Namísto konkrétních informací se soustředila na romantické dojmy, které však působily čím dál neuvěřitelněji. Tyto obrazy vytvořila žena, která viděla minulost takovou, jakou ji chtěla mít, ne takovou, jaká ve skutečnosti byla.

Scarlett pohlédla na Juliana. Ten bez váhání nechal Ruperta, aby ho píchl do prstu jakýmsi trnem, a pak špičku prstu přitiskl na spodní část obou pergamenů.

Vzpomněla si, jak před několika lety Caraval na čas přestal měnit působiště. Tenkrát zemřela jakási žena. Scarlett nevěděla, proč přesně. Vždycky si myslela, že to

byla jen tragická nehoda, která se hrou samotnou nesouvisela. Teď ji napadlo, zda se ta žena příliš nezapletla do iluze Caravalu.

Scarlett už však mnoho let hrála zvrhlé hry svého otce. Dokázala rozpoznat, když ji někdo klamal, a neuměla si představit, že by mohla natolik ztratit pojem o realitě, že by přišla o život nebo zešílela. To ovšem neznamenal, že nebyla nervózní, když nakonec napřáhla ruku. Věděla, že žádná hra není zadarmo.

Rupert ji píchnul do prstu tak rychle, že si toho téměř ani nevšimla. Když pak přitiskla jeho špičku ke spodní straně jemného pergamenu, jako by na kratičký moment zhasla všechna světla. A když jej zase zdvihla, svět byl náhle ještě zářivější. Měla pocit, jako by cítila chuť červených závěsů, které je oklopovaly. Čokoládový dort s příchutí vína.

Scarlett zatím ochutnala jen malý doušek vína, ale byla přesvědčená, že ani celá lahev by nevyvolala tolik duhové euforie. Navzdory strachu pocítila neobyčejné opojení.

„Hra oficiálně začne zítra při západu slunce a skončí devatenáctého při východu slunce. Všichni na ni mají pět nocí,“ pokračoval Rupert. „Na začátku každý z vás získá jednu nápovědu. Ostatní indicie už pak musíte najít sami. Doporučuji vám jednat rychle. Cena je jen jedna a těch, kteří o ni budou bojovat, mnoho.“ Pak přistoupil blíž a podal každému z nich kartičku.

Stálo na ní **La Serpiente de Cristal**.

Skleněný had.

„Moje je stejná,“ řekl Julian.

„To je naše první nápověda?“ zeptala se Scarlett.

„Ne,“ odpověděl Rupert. „Tam budete ubytováni. První nápověda bude připravena ve vašich pokojích, ale pouze v případě, že se stihnete ubytovat před rozbřeskem.“

„Co se stane po rozbřesku?“ zajímalo Scarlett.

Jako by ji neslyšel, zatahal Rupert za šňůru u okraje balkonu a roztáhl závěsy. Na nebi létali šedí ptáci a pod nimi barevné ulice pulzovaly životem ještě více než předtím, kdežto balkony teď byly o poznání prázdnější – jejich hostitelé nechávali všechny odejít ve stejnou chvíli.

Scarlett zaplavila další stříbrná vlna vzrušení. Tohle byl Caraval. Představovala si ho častěji než vlastní svatbu. I když tu mohla zůstat jen jeden den, už teď věděla, že odejít bude těžké.

Rupert si naklonil klobouk na stranu. „Pamatujte si – nenechte se oklamat očima ani pocity.“ Pak si stoupl na zábradlí balkonu a skočil.

„Ne!“ vykřikla Scarlett a zbledla, když viděla, jak padá.

„Neboj se. Podívej,“ řekl Julian a ukázal, že se chlapcův oblek proměnil v křídla. „Je v pořádku, jen chtěl zdramatizovat svůj odchod.“

Šedá látka dál plachtila vzduchem, až vypadala jako jeden z velkých ptáků.

Zdálo se, že Scarlettiny oči už začínají podléhat kouzlům.

„Pojď.“ Julian razantně vykročil, jako by čekal, že ho Scarlett bude následovat. „Kdybys ho poslouchala, slyše-

la bys, že se všechno uzavírá při rozbřesku. Hra má obrácenou večerku. Dveře se zamykají při východu slunce a otevírají po západu slunce. K tomu, abychom našli své pokoje, nemáme moc času.“

Julian se zastavil. U jeho nohou byly padací dveře. Těmi se také pravděpodobně dovnitř tak nepozorovaně dostal ten chlapec. Vedly k točitému schodišti z černého mramoru, které se vinulo dolů jako vnitřní strana tmavé lastury, a které osvětlovaly nástěnné voskové svícný, z nichž stékaly křišťálové svíčky.

„Šarlot...“ Julian Scarlett zastavil na okraji schodiště. Na okamžik měl stejně rozpolcený výraz jako těsně předtím, než ji opustil v obchodě s hodinami.

„Co?“ zeptala se Scarlett.

„Musíme si pospíšet.“ Nechal ji jít první, ale Scarlett si po několika desítkách schodů přála, aby šel napřed on nebo aby ji nechal jít vlastním tempem a sám pokračoval bez ní, což chtěl nejspíš stejně udělat, než začali sestupovat. Každý krok, který udělala, připadal Julianovi příliš pomalý.

„Nemáme na to celou noc,“ zopakoval Julian. „Jestli se do Hada nedostaneme před úsvitem...“

„Budeme mrznout venku až do zítřejšího večera. Je mi to jasné. Snažím se jít co nejrychleji.“ Scarlett měla za to, že byl jejich balkon v desátém patře, teď jí však připadalo, že to musí být pater alespoň sto. Takhle se za Tellou nikdy nedostane.

Sestupování by bylo snazší, kdyby na sobě neměla tak těsné šaty. Znovu se pokusila svou vůlí změnit je-

jich tvar, ale šaty zůstaly zarytě stejné. Scarlett se třáslu nohy, a než se jí konečně podařilo dosáhnout konce schodiště, měla stehna pokrytá potem.

Vzduch venku byl svěží a trochu vlhký, ale ulice natěštětí nebyly zasypané sněhem. Vlhkost stoupala z kanálů. Scarlett si to neuvědomila, když byla nahoře, ale každou druhou ulici naplňovala voda. Kolem pluly pruhované lodě ve tvaru pŕlměsíce, barevné jako tropické ryby, a všechny kormidlovali muži a ženy přibližně jejího věku.

Nikde však nebylo ani stopy po Donatelle.

Julian hned mávl na jednu z lodí, akvamarínovou s červenými pruhy, kterou řídila mladá námořnice oblečená tak, aby s lodí ladila. I rty měla namalované červeně a Scarlett si nemohla nevšimnout, jak široce se rozevřely, když se k ní Julian přiblížil.

„Co pro vás můžu udělat, zlatíčka?“ zeptala se dívka.

„To vy jste zlatíčko.“ Julian si prohrábl vlasy a věnoval jí pokrytecký a svůdný pohled. „Dokázala byste nás před východem slunce dostat k La Serpiente de Cristal?“

„Vezmu vás, kamkoliv budete potřebovat, pokud jste ochotni zaplatit.“ Dívka s červenými rty zdůraznila slovo *zaplatit*, a posílila tak dojem, který Scarlett měla v obchodě s hodinami – ve hře nebyly hlavní měnou peníze.

Julian se nenechal vyvést z míry. „Bylo nám řečeno, že naše první cesta bude zdarma. Tady moje snoubenka je speciální host mistra Legendy.“

„Opravdu?“ Dívka přimhouřila jedno oko, jako by mu nevěřila, ale pak jim ke Scarlettině překvapení pokynula,

aby nastoupili. „Legendovy speciální hosty rozhodně nechci zklamat.“

Julian mrštně naskočil na palubu a pohledem vybídl Scarlett, aby udělala totéž. Tahle loď vypadala stabilněji než ta poslední, na které se plavili, a měla sedačky se zdobenými polštáři, ale Scarlett se přesto nedokázala odhodlat opustit dlážděnou ulici.

„Tahle loď se nepotopí,“ ujistil ji Julian.

„To není to, čeho se bojím. Moje sestra – co když nás tady někde hledá?“

„Pokud tomu tak je, tak doufám, že jí někdo řekne, že za chvíli vyjde slunce.“

„Tobě na ní opravdu vůbec nezáleží, vid'?“

„Kdyby mi byla jedno, tak bych nechtěl, aby jí někdo řekl, že bude za chvíli svítat.“ Netrpělivě pokynul Scarlett, aby nastoupila do lodi. „Nemusíš se bát, *lásko*. Nejspíš ji ubytovali ve stejném hostinci jako nás.“

„Co když ne?“ řekla Scarlett.

„V tom případě je mnohem pravděpodobnější, že ji najdeš, když poplujeme. Urazíme tak větší vzdálenost.“

„Má pravdu,“ potvrdila dívka. „Za chvíli bude den. I kdybyste ji našla, nestihli byste dojít do La Serpiente před úsvitem. Řekněte mi, jak vaše sestra vypadá, a já se po ní budu cestou dívat.“

Scarlett se s nimi nechtěla hádat. I kdyby nedokázala Tellu najít před východem slunce, chtěla se o to alespoň pokusit. Tušila, že se na tomhle místě snadno může ztratit a už nikdy nebýt nalezena.

Jenže Julian a námořnice měli pravdu – lodí se budou pohybovat rychleji. Scarlett nevěděla, kolik času uplynulo od chvíle, kdy nad ostrovem zmizelo slunce, ale byla si jistá, že čas tu ubíhá jinak.

„Moje sestra je o něco menší než já a velmi hezká, má kulatější obličej a dlouhé vlnité blond vlasy.“

Scarlett měla tmavší vlasy po matce, kdežto Tella zdědila otcovy světlé kadeře.

„Díky světlým vlasům by mělo být snazší ji najít,“ řekla dívka, ale Scarlett viděla, že se její oči věnovaly spíše Julianovu pohlednému obličejí.

Julian nebyl nápomocný o mnoho víc. Jak se jejich loď pohybovala po púlnočně modré vodě, Scarlett cítila, že něco či někoho vyhlíží, ale její sestra to nebyla.

„Mohla byste veslovat rychleji?“ zeptal se s napjatými svaly v obličejí.

„Na neplatícího zákazníka jste dost náročný.“ Dívka na něj mrkla, ale Julianův tvrdý výraz se nezměnil.

„Co se děje?“ zeptala se Scarlett.

„Dochází nám čas.“

Několik luceren podél vody s mihotáním zhaslo a na Juliana padl stín. Postupně zhasínaly další a další svíčky a jejich slábnoucí kouř se vznášel nad vodou a několika zbývajícími lidmi, kteří se stále loudali po dlážděných ulicích.

„Tím se tu určuje čas? Lucerny zhasnou, když se blíží úsvit?“ těkala Scarlett úzkostlivě očima kolem. Julian beze slova přikývl a další řada plamenů se změnila v kouř.

Loď konečně houpavě zastavila před dlouhým, vratkým molem. Na jeho konci se nacházely ostře zelené dveře, jež vypadaly jako zářící oko, které si je prohlíží. Po zdi se pnul břechťan. Většina budovy byla stále zahalena nocí, dvě skomírající lucerny však osvětlovaly štít nad vchodem, na němž byl bílý had obtočený kolem černého trsu hroznů.

Julian už byl venku z lodi. Popadl Scarlett za zápěstí a vytáhl ji na molo. „Rychleji!“ Jedna z luceren nad vchodem pohasla a zdálo se, že zmatněla i barva samotných dveří. Byla už jen stěží viditelná, když Julian dveře rozrazil a vtlačil do nich Scarlett.

S klopýtnutím vešla dovnitř. Než ji však stačil Julian následovat, dveře se mu přibouchly před nosem. Okamžitě se zaklapla těžká západka a Julian zůstal venku.